

РЕШЕНИЕ

№ 161

гр. Смолян, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СМОЛЯН в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Гергана Кузманова

при участието на секретаря Веселина Младенова
като разгледа докладваното от Гергана Кузманова Гражданско дело № 20215440100654 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба от *. срещу *, в която се твърди от ищеца, че по силата на сключен трудов договор № */23.07.2015г. между него и „*” ЕООД, представлявано от управителя и едноличен собственик на капитала В.Р. * е заемал длъжността „общ работник” до 18.09.2015г., когато трудовото правоотношение било прекратено на основание чл. 325, ал.1 от КТ -по взаимно съгласие. Още в деня на сключване на трудовия договор - *г. страните сключили Споразумение за командироването на служителя в гр. *, *, където е следвало да извършва подготвителни и довършителни работи по ремонт на плавателни съдове.

Ищецът твърди, че е престириал труд в завод „*” в гр. *, * от 26.07.2015г. до 10.09.2015г., когато в резултат на трудова злополука- счупване на горния край на лъчевата кост, бил приет за лечение и болница. Поискал е да му бъде изплатено обезщетение по чл. 200 от КТ по работодателят дори не декларирал трудовата злополука в *.

Твърди се от ищеца, че това той е направил с декларация Вх. №* - 33/J0.2015г. по описа на * - * Смолян, с която е инициирал административно производство по разследване на злополуката. Няколко пъти длъжностното лице приемало злополуката за трудова, но с решения на Директора на * разпорежданията били отменяни, а преписката връщана за доизясняване на релевантните факти.

С разпореждане № *-33#18/03.11.2016г. на Инспектор по осигуряването в сектор „*” при *-* Смолян отново приело злополуката за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. С Решение № *- 33#21/20.12.2016г. на Директора на *-* Смолян разпореждането било отменено. Оспорил е законосъобразността на решението пред Административен съд — Смолян, в резултат на което с Решение № *28.04.2017г. по адм.д.№ *г. Решението на

Директора на *-* Смолян било отмерено, а Разпореждането за приемане на злополуката за трудова - потвърдено.

Твърди се от ищеца, че докато Разпореждане №* -20-33# 18/03.11.2016г. още не било стабилизирано, по инициатива на търговеца, представляван адв.* *, били проведени преговори относно заплащането от работодателя на обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди. На 23.11.2016г. по електронната поща бил изпратен проект за споразумение от ответното дружество, но до сключването на окончателно споразумение не се стигнало поради непостигане на съгласие относно размера на обезщетението.

Вместо това работодателят е предприел стратегия до последно да протака административния процес и да препятства завеждането на граждански иск по чл. 200 от КТ от работника (за основателността па който необходима предпоставка е стабилност на административния акт, с който злополуката е приета за трудова), като на 22.05.2017г. е входирил, в качеството си на трето заинтересовано лице, жалба срещу решението на Административен съд - Смолян. С Решение № */24.01.2018г. по адм. Дело № */ 2017г. на * било потвърдено, а търговското дружество било осъдено да заплати на ищеца съответна част от разноските по делото.

Твърди се от ищеца, че след влизане в сила на решението по негова молба на 14.02.2018г. бил изпълнителен лист срещу «*» ЕООД за дължимите разноски в производството пред * в размер на 400 лв. - половината от общо 800 лв., присъдени им разделно с ответника по жалбата *-* Смолян.

Оказало се обаче, че събирането на присъдената сума, както и на дължимото обезщетение по чл. 200 КТ е осуетено от ответника, който «решил» сам да разреши казуса, като прекрати търговската си дейност под тази фирма. За целта на 17.03.2017г. едноличният собственик на капитала –ответницата * взела решение за прекратяване на дружеството, като за ликвидатор назначила себе си. Със Заявление */18.03.2017г. било направено искане за вписване на обстоятелства в Търговския регистър относно прекратяването и ликвидация на дружеството.

Търговецът недобросъвестно (въпреки знанието си на наличие па задължения, с цел да осуети събирането му) не е изпратил изрична писмена покана до ищеца, който бил „известен кредитор“ по смисъла па чл. 263 КЗ.

В нарушение па чл. 273, ал. 1 ТЗ ликвидаторът игнорирал наличието на висящото съдебно производство по адм.д.№ */2017г., (за което длъжника в ликвидация не само е знаел, но е участвал активно в него и сам е инициирал касационната му проверка пред *), предполагащо участието на другата страна кредитор в разпределението, съгласно предвиденото в чл.272, ал.3 ТЗ - със заделяне на имущество в обезпечение на вземането им. Същото важи и за вземането на ищеца за обезщетение за претърпените неимуществени вреди, което вземане предвид естеството си не фигурира в търговските книги па длъжника, но е било безспорно известно на длъжника.

Със заявление № */23.10.2017г. въпреки неуредените задължения на обявеното в

ликвидация дружество било заявено заличаването му в Търговския регистър. Заличаването било вписано с № * от 27.10.2017г.

Твърди се от ищеца също, че с влязло сила решение по т.д. № *2018г. по описа на * - Смолян по предявен от него иск с правно основание чл. 29 З* е прието за установено, че по партидата на „*“ ЕООД в Търговския регистър е вписано със заявление * /23.10.2017г. несъществуващо обстоятелство- заличаване на дружеството поради приключило производство по ликвидация. В производството в негова полза били присъдени съдебно деловодни разноски в общ размер на 2 190 лв.

След влизане в сила на решението било възобновено производството по междувременно образуваното (за да не се прекъсне давността на вземането за обезщетение) гр.д. № */2018г. по описа на * по предявения от него иск срещу „*“ ЕООД с правно основание чл. 200 от КТ. С влязло в сила решение ответникът бил осъден да му заплати 10 000 лева- обезщетение за неимуществени вреди в резултат на претърпяната трудова злополука, ведно със законната лихва върху главницата за периода от 10.09.2015г. до окончателното ѝ изплащане, както и 820 лв. - съдебно-деловодни разноски.

За сумите присъдени по т.д. № *2018г. по описа на * и гр.д. № */2018г. по описа на * е образувано изпълнително дело № 356/2020г. описа на * *, рег. № *, по което «* * ЕООД, представлявано от управителя * е признало, че дружеството не притежава никакви активи, а банковата му сметка е закрыта. На 14.04.2021г. - прети влизане в сила на решението по гр.д. № */2019г. по описа на РС —Смолян * е подала молба до ОС - Смолян за откриване на производство по несъстоятелност поради неплатежоспособност.

Неплатежоспособността на дружеството се дължи на обстоятелството, че преди да започне процедурата по ликвидация (обявена в следствие от съда за незаконосъобразна) и с цел да увреди интересите на кредитора- ищец – на 31.01.2017г. едноличният собственик на капитала –ответницата * * Вашева е взела решение да си разпредели печалбата от 2016г. като дивидент. Съгласно обявения в Търговския регистър ГФО за 2016г. тази печалба възлиза на 198 000 лв. Налице е пряка връзка между обедняването на ищеца и обогатяването на ответника в резултат на разпределението на цялото имущество на „* * ЕООД като дивидент на едноличния собственик на капитала * * Б., която се е обогатила неоснователно за сметка на ищеца, за когото събирането на дължимите му суми от имуществото на дружеството е станало невъзможно.

Твърди се от ищеца, че към настоящия момент събирането на сумата от 19 277,00лв., от които: 400,00лв.-разноски по адм.д. № */2017г. на *А, 2 190,00лв.-разноски по т.д. № *2018г. по описа на *, съответно ПлАС и ВКС, 10 000,00лв.-присъдена главница по гр.д. № */2019г. по описа на РС-Смолян, 5 867,00лв.-присъдена лихва върху главницата от 10 000,00 лв. по гр.д. № */2019г. по описа на РС-Смолян за периода 10.09.2015г. до датата на образуване на настоящото дело и 820,00 лв.-разноски по гр.д. № */2019г. по описа на РС-Смолян е невъзможно, видно както от изявлението на ответницата по изпълнително дело №356/2020г. по описа на * *, така и от сезирането от нейна страна на * с искане за откриване на производство по несъстоятелност на „*“ ЕООД.

Моли съда да постанови решение, с което ответницата да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 19 277,00лв., представляваща сумата, с която ответницата неоснователно се е обогатила за сметка на обедняването на ищеца в резултат на разпределението като дивидент на печалбата на „*“ ЕООД за 2016г., съгласно решението ѝ като едноличен собственик на капитала от 31.07.2017г., след което дружеството е останало без активи, ведно със законната лихва върху сумата от 13 410,00лв., считано от датата на предявяване на иска-24.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане. Претендира и за разноски по водене на делото.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответницата *, с който оспорва предявения иск. Твърди, че оспорва всички обстоятелства, на които се основава иска-както твърденията на ищеца, че се е обогатила неоснователно в качеството си на едноличен собственик на капитала на „*“ ЕООД, чрез извършеното разпределение на печалбата за 2016 г. като дивидент, както и обстоятелството, че разпределянето на дивидент е било за сметка на ищеца, а той е обеднял от това разпределяне.

Твърди, че длъжник на настоящия ищец се явява дружеството „*“ ЕООД., а тя не е длъжник на ищеца. Това обуславя липса на връзка обогатяване-обедняване. Твърди, че е извършвала действия по отношение на „*“ ЕООД, в качеството на едноличен собственик на капитала и управител на дружеството, за които действия е овластена от Търговския закон.

Източниците на неоснователното обогатяване поначало пораждаат просто и едностранно облигационно отношение, което включва задължение за възстановяване на нарушеното имуществено равновесие за обогатилото се лице и насрещното право на обеднилото се лице. За да има основание претенцията, следва да е възникнало, по силата на закона, правоотношение между две лица, по силата на което едното лице, което е получило нещо без правно основание, е задължено да го върне на друго лице, за чиято сметка се е обогатило.

Според ответницата в случая липсва правна разпоредба, по силата на която да е възникнало правоотношение между нея и настоящия ищец, по силата на което правоотношение да е получила нещо без основание и да има задължение да го върне. Тя не е получила нищо без правно основание, тъй като правото на дивидент е уредено в търговския закон. Това е така, тъй като всеки един съдружник в ООД и ЕООД има право на част от печалбата на дружеството. Това е право на дивидент. То е право на едно вземане от дружеството, което е пропорционална част от балансовата печалба. За да възникне правото на дивидент, трябва да са изпълнени следните условия: изтичане на финансовата година; реализирана печалба; решение на Общото събрание на ООД или ЕООД за приемане на годишния финансов отчет; разпределение на печалбата и изплащането ѝ на съдружниците; изпълнение на специфични допълнителни условия, предвидени в дружествения договор или учредителния акт. В правната уредба на дружеството с ограничена отговорност (ООД/ЕООД) понятието „дивидент“ не се ползва - в чл. 133 от ТЗ, в който е посочено, че съдружниците имат право само на част от печалбата съразмерно на дяловете, ако друго не е

уговорено. Това право обаче също е прието да се нарича право на дивидент. Именно въз основа на това право и се формира доходът от дивидент, регламентиран за данъчни цели в т. 5, б. „б“ на § 1 на ДР на Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ). Начинът на разпределение на печалбата на ООД/ЕООД се определя от дружествения договор/учредителния акт и дивидентите се изплащат след решение на Общото събрание на дружеството/решение на едноличния собственик на капитала. Общото събрание на ООД, респ. едноличния собственик на ЕООД приема годишния отчет и баланса, разпределя печалбата и взема решение за нейното изплащане (чл. 137, ал. 1, т. 3 от ТЗ). Следователно, за да възникне правото на получаване дивидент в ООД/ЕООД по смисъла на ТЗ и съответно на б. „б“, т. 5 от § 1 на ДР на ЗДДФЛ, следва да са налице следните елементи: да е изтекла финансовата година; да е приет (одобрен) годишният финансов отчет и баланса, да е налице решение на съдружниците/собственика за начина на ползване на получената печалба и нейното разпределение и изплащане на дивиденти. Изложеното води до извод, че правото на дивидент е предвидено в закона, като в правомощията на собственика на дружеството е дали и как да разпредели печалбата на дружеството — дали като дивидент или по друг начин. В този смисъл, разпределянето на печалбата като дивидент от едноличния собственик на капитала е на валидно правно основание, следователно липсва непрестационна кондикция. Несъстоятелна е тезата на ищеца в този смисъл, което обуславя неоснователност на иска.

От друга страна, непрестационната кондикция - чл. 59 от ЗЗД намира приложение, когато липсва друга възможност за правна защита. В случая, ищецът като кредитор на трето за този процес лице — „*“ ЕООД, има други пътища на защита, което е самостоятелно основание за отхвърляне на иска.

Ответницата оспорва и твърдението на ищеца, че е действала виновно и следва да носи каквато и да е отговорност като физическо лице за задължения на дружество „*“ ЕООД, с ЕИК *. Именно поради формата на дружеството еднолично дружество с ограничена отговорност, то носенето на отговорност от физическото лице едноличен собственик е недопустимо.

Оспорва твърдението на ищеца, че дружество „*“ ЕООД е в несъстоятелност, а и това твърдение се опровергава от актуалното състояние на дружеството към 02.12.2021г. по партидата на дружеството в *.

С оглед на неоснователността на главната искова претенция, оспорвам като неоснователна и акцесорната искова претенция за заплащане на лихва за забава по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Отделно от това е предявен и иск за заплащане на лихви в размер на 5867лв., върху главница от 10000 лв. за периода от 10.09.2015г. до датата на образуване на гр.д. № 654/21 г., а лихва евентуално би се дължала за периода от 24.06.2018г. до 24.06.2021 г., т.е 3 годишен период назад, а с настоящия прави и възражение за изтекла давност на претендираната от ищеца лихва за периода от 10.09.2015г. до 24.06.2018г., като в този случай евентуално дължимата се сума за лихва би била в размер на 3047.22 лева или сумата за лихви ще бъде с 2819.78 лева по малко. Прави и възражение, че иска по

непрестационната кондикция е погасен по давност.

Правя възражение, че така предявения иск е плод на злоупотреба с право от ищеца, по смисъла на чл. 3 ГПК, тъй като с него се цели недобросъвестно увреждане на трето лице ответника, което лице няма отношение относно към вземането на ищеца по трудова злополука, тъй като длъжник по вземането е „*“ ЕООД.

Ответницата не оспорва, че между ищеца и „*“ ЕООД е било налице трудово правоотношение, че същото е прекратено на 18.09.2015г., както и, че дружеството е било осъдено да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди. Не оспорва също така, че е била едноличен собственик на капитала на дружеството, както и това, че на 31.07.2017г. в това си качество е приела решение за разпределение на печалбата за 2016 г., като дивидент.

Оспорва твърденията, че чрез разпределянето си на дивидент като ЕСК на дружеството е получила този дивидент в нарушение на закона и като на негодно правно основание, напротив тя е разпределила дължимия ѝ се дивидент на годно правно основание и на годно законово основание, като собственик на гореопосоченото дружество. Претендира се заплащане на разноси по съдебни дела и осъдителен иск за неимуществени вреди от трудова злополука, който иск е предявен през 2018г. и то срещу „дружеството-работодател. Както се твърди и от ищеца, решението за разпределяне на дивидент за 2016г. е станало през месец януари 2017г., а разноските и другите претенции са възникнали далеч след тази дата.

Ответника сочи, че отговорността на едноличния собственик на капитала е уредена в ТЗ. Характеристика на ООД - е дружество, образувано от едно или повече лица, които отговарят за дружествените задължения с дяловата вноска в капитала му /чл. 113 ТЗ/. От това определение могат да се извлекат следните признаци на ООД: едно от петте допустими от закона търговски дружества; *; отговорността на съдружниците за задълженията на дружеството е ограничена до размера на дяловата им вноска в дружествения капитал; допустимо е ООД да бъде учредено от едно лице. От тук следва да се изследват и правата и задълженията на съдружниците: имуществени права на съдружниците са: а/ правото им на участие в разпределението на печалба /право на дивидент/ - състои се в правната възможност на съдружника да получи част от чистата печалба на ООД. Тази част е съразмерна на дела на съдружника в дружествения капитал. Няма правна пречка да бъде уговорено друго /чл. 133 ТЗ/. Правомощие на общото събрание е да разпределя печалбата и да взема решение за нейното изплащане. То се упражнява, след като събранието приеме годишния счетоводен отчет и баланса; б/ правото на ликвидационен дял /чл. 123 ТЗ/ - то включва правната възможност на съдружника да получи част от имуществото на дружеството при ликвидация. Получаването става, след като бъдат удовлетворени кредиторите на дружеството. Задълженията на съдружниците са имуществени: а/ да изплати или да внесе дяловата вноска — той следва да извърши това по реда, предвиден в договора, б/ да изплати допълнителните парични вноски за определен срок, предвидени в решение на общото събрание за покриване на загуби и при временна

необходимост /чл. 124 и 134 ТЗ/.

Тук идва и въпросът с отговорността на едно дружество като * - ООД/ЕООД- то отговаря пред кредиторите си за задълженията си със своето имущество. Съдружниците не носят отговорност пред дружествените кредитори с личното си имущество. Тяхната отговорност е само пред дружеството за изплащането или за внасянето на уговорената вноски. Ограничението и е до този размер. След като съдружникът направи вноската, тя е вече в имуществото, с което дружеството отговаря пред кредиторите си. Така трябва да се разбира законната разпоредба, че всеки съдружник отговаря за задълженията на дружеството с дяловата си вноски в капитала на дружеството /чл. 113/.

Що се касае до твърдението от ищеца относно установената трудова злополука, следва да се има предвид, че датата на установяването и, след проведени процедури по административно и съдебно обжалване е станало на 24.01.2018 год., когато е постановено Решение № */24.01.2018 год. по адм.д. № */2017 год. на *-VI отд., което е необжалваемо и влиза в сила от датата на постановяването му 24.01.2018 год., с което е потвърдено Решение № 160* год. по адм. Д № 6/2017 год. по описа на СМАС, с което е потвърдено Разпореждане № * -20-33# 18 от 03.11,16 г. на инспектор по самоосигуряването в сектор „КР на ДОО“ при * на * Смолян, с което е установено настъпване на трудова злополука с ищеца. Установяването е краен акт, който решава възникналия спор на трудовата злополука на 24.01.2018 год., т.е станало е много по-късно от датата, на която ответницата, като ЕСК на „*“ ЕООД е взела решение за разпределяне на дивидент. В случая не е без значение и, че самият Директор на * на * е приемал, че не е налице трудова злополука. Следователно няма как да се твърди, че ответницата е могла да знае какво ще се случи в бъдеще, още повече че към датата на разпределяне на дивидент не е имало каквито и да е било претенции за уреждане на финансови взаимоотношения с дружеството.

В тази връзка оспорва твърденията на ищеца, че е имало преговори за уреждане на финансови взаимоотношения между него и представители на „*“ ЕООД, като ответницата твърди, че не е упълномощавала никого да преговаря с ищеца за сключване на каквото и да е споразумение, нито като управител, нито като ЕСК на дружеството. В тази връзка оспорва представеният по делото документ без подпис, озаглавен споразумение, за който се съмнява, че е съставен за нуждите по настоящото дело от ищеца, а и поради обстоятелството, че не носи подпис и не може да се провери истинността му, като твърди, че нито го е виждала, нито е знаела за него до получаването му с исковата молба. Поради изложените съображения моли исковите да бъдат отхвърлени. Претендира и за сторените по делото разходи.

В с.з. ищеца р. п р. не се явява и не изпраща представител. Поддържа иска с писмени молби, подадени от пълномощника му адв.*.

Ответницата р. пр. не се явява. Пълномощникът ѝ адв.* оспорва исковите.

Съдът след преценка на изложеното в исковата молба и отговора, на становищата на страните в съдебно заседание и като обсъди събраните по делото доказателства, прие

за установено следното от фактическа страна:

По делото няма спор, че ищецът е бил в трудово правоотношение с „*“ ЕООД, представлявано от управителя и едноличния собственик на капитала * по силата на трудов договор №*. , както и че трудовото правоотношение на ищеца е прекратено на осн.чл.325 ал.1 от КТ-по взаимно съгласие, считано от 18.08.2015г.

Ищецът се е снабдил с изпълнителен лист против „*“ ЕООД, издаден на 28.08.2020г. въз основа на Решение №410/01.11.2018г. по гр.д.№*2018г. на ОС , Решение №89/11.03.2020г. по т.д.№9/2019г. на * и Определение №125/10.07.2020г. по т.д. №1580/2019г. на ВКС за сумата от 1 690,00 лв.-разноски по делото и 500,00лв.-разноски пред касационната инстанция.

Ищецът се е снабдил и с изпълнителен лист против „*“ЕООД , издаден на 26.05.2021г. въз основа на Решение №60035/26.03.2021г. по гр.д.№*/2018г. по описа на РС-Смолян за сумата от 10 000,00 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от причинени фактура на радиалната глава в дясно, степен I по * и * на дясна предмишница вследствие на трудова злополука, настъпила на 10.09.2015г., ведно със законната лихва върху сумата от 10 000,00 лв., считано от датата на увреждането-10.09.2015г. до окончателното ѝ изплащане, както и за сумата 820,00лв.-разноски по делото.

С Решение №*/24.01.2018г. по гр.д.№ */2017г. на * са осъдени * на *-Смолян и „*“ ЕООД гр.Смолянда заплатят по съразмерност на ищеца сторените от него деловодни разноски за касационната инстанция в размер на 800,00лв.

Представено е о Споразумение с дата м.11.2016г.,изпратено по ел. поща на 23.11.2016г. от адв.* * на адв.* *, със страни „*“ ЕООД, представлявано от управителя * и *. за уреждане на претенциите на ищеца за претърпените от него вреди от трудова злополука, за командировъчни, обезщетения и възнаграждения във връзка с трудов договор от *г., и прекратен със заповед от 18.09.215г. и разноски в различните съдебни производства, което споразумение не е подписано от страните.

Видно от Протокол от Общо събрание на едноличния собственик на капитала на „*“ ЕООД от 31.01.2017г. са взети следните решения: приет Е годишния отчет на дружеството за 2016г., одобрен е за публикуване в ТР отчета на дружеството за 2016г. и печалбата на дружеството за 2016г. да се разпредели като дивидент към собственика на капитала.

С Решение №220/03.12.2021г. по В.т.д.№540/2021г. по описа на * е отменено Решение №21/14.06.2021г. по т.д.№22/2021г. на *, с което е отхвърлена молбата на „*“ ЕООД- в ликвидация за обявяване на неплатежоспособността му и за откриване на производство по несъстоятелност и вместо това е обявена свръхзадължеността на „*“ ЕООД- в ликвидация и е определена началната ѝ дата- 23.10.2017г., открито е производство по несъстоятелност по отношение на „*“ ЕООД-в ликвидация, допуснато е обезпечение чрез налагане на обща Възбрана и Запор върху имуществото на „*“ ЕООД –в ликвидация, постановено е прекратяване на дейността на предприятието на „*“ ЕООД –в ликвидация, обявено е в несъстоятелност „*“ ЕООД- в ликвидация и е спряно производството по

несъстоятелност на дружеството на осн.чл.632 ал.1 от ТЗ-поради липса на имущество за покриване на началните разноски за производството по несъстоятелността.

Разпитан, свидетеля К. установява, че е работил във „*“ ЕООД като счетоводител от създаване на дружеството през 2015г. до обявяването му в ликвидация през 2017г.СОчи,че до ликвидация на дружеството се е стигнало, защото фирмата е работела по договор с немска фирма, на която е приключила дейността. Дружеството е работило само с един контрагент. Практиката била като приключи предходната счетоводна година да се разпределят дивиденди.Дружеството е нямало задължения до 2017г. До датата на разпределяне на дивиденда е до ликвидацията е нямало документ за претендиране на суми, включително и от ищеца.

По делото е назначена и изслушана СИЕ, вещото лице по която дава заключение, че като собственик на „*“ ЕООД на * е начислен дивидент за 2016 г. в общ размер на 6 800 011,65 лв., като за дължимия данък в размер на 340 000,59 лв. е подадена Справка по чл. 73, ал. 1 от ЗДДФЛ за изплатени през годината доходи на физически лица с вх. № */04.02.2017 г. За 2017 г. на вещото лице не е предоставена информация за подадена Справка по чл. 73, ал. 1 от ЗДДФЛ за изплатени през годината доходи на физически лица, тъй като дружеството е в ликвидация и документите са унищожени. Изплащането на сумите е осчетоводено по сметка 429 - Други разчети с персонала и съдружниците, като има суми в брой и по банкови сметки в лева и евро. Няма предоставени данни по чия банкова сметка са преведени. За 2016 г. като изплатени са осчетоводени суми в общ размер на 4 407 550,32 лв., а за 2017 г. — 3 666 555,28 лв. или общо в размер на 8 074 105,60 лв.,

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл.59 ЗЗД.

За да бъде уважен този иск следва да са налице следните кумулативни предпоставки: обогатяване на едно лице за сметка на друго, обедняване на другото лице, липса на основание за обогатяването и отсъствие на друга правна възможност за защита интересите на обеднелия. Обогатяването на едно лице за сметка на друго може да бъде като под формата на увеличаване на имуществото на обогатилия се, така и под формата на спестяване на разходи.

От писмените доказателства по делото се установява безспорно, че са налице всички елементи от фактическия състав на неоснователното обогатяване по чл.59 от ЗЗД. На първо място от Протокол за общо събрание на „*“ ЕООД се установява, че на 31.01.2017г. ответницата, в качеството си на едноличен собственик на капитала, е взела решение печалбата на дружеството за 2016г. да се разпредели като дивидент към собственика на капитала т.е. към нея, като дивидентът е изплатен на ответницата, съгласно неоспореното заключение на вещото лице. По този начин ответницата се е обогатила със средства от печалбата на дружеството.

Налице е и обедняване на ищеца поради невъзможността да събере вземанията си

кот "ЕООД размер на сумата от 19 277,00лв., от която: 400лв.-разноски по адм.д. №82017г. на *, 2190,00лв.- разноски в производството по т.д.№2018г. на *, 10 000,00 лв.- обезщетение за неимуществени вреди по чл.200 от КТ по гр.д.№*/2019г. по описа на РС Смолян, ведно със законната лихва върху главницата от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане, която за периода 10.09.2015г. до датата на предявяване на настоящия иск възлиза на сумата от 5 867,00лв. и 820,00лв.- разноски по гр.д.№*/2019г.

Налице е и връзка между обогатяването на ответницата и обедняването на ищеца. Към 15.10.2015г., когато е настъпила трудовата злополука и е възникнало задължението за обезщетение на претърпените от ищеца неимуществени вреди дружеството- длъжник е разполагало с достатъчно активи, за да покрие задълженията си към кредиторите, какъвто се явява ищеца. Към м. октомври 2017г., когато е приключила ликвидацията на дружеството същото не разполага с налично имущество и активи и с Решение №220/03.12.2021г. по гр.д. №540/2021г. на * е обявена свръхзадължнялостта на „ЕООД-в ликвидация с начална дата 23.10.2017г., открито е производство по несъстоятелност на дружеството и дейността на дружеството е прекратена.

Безспорно съгласно чл.147 ал.2 във вр. с чл.137 т.3 от ТЗ ищцата, в качеството си на едноличен собственик на капитала на „ЕООД е имала право да вземе решение за разпределяне като дивидент на печалбата на дружеството за 2016г. В случая обаче предвид инициираното на 17.03.2017г. / само месец и половина след решението за разпределяне на печалбата/ прекратяване на дружеството и откриване на производство по ликвидация намира, че разпределението изцяло на печалбата на дружеството за 2016г. в полза на ответница е извършено неправомерно, с цел заобикаляне на разпоредбата на чл.272 от ТЗ. На ответницата е било известно, че ищецът е кредитор на дружеството за вземането си за обезщетение от трудова злополука, настъпила на 15.10.2015г., макар и неликвидно / спорно/ към момента на разпределение на печалбата на дружеството за 2016г. като дивидент. Въпреки това ответницата в качеството си на едноличен собственик на капитала е взела решение за разпределение на цялата печалба на дружеството като дивидент в нейна полза. С посоченото е лишила дружеството от средства, от които ищецът би могъл да удовлетвори вземанията си. В тази връзка следва да се посочи, че е неоснователно становището на ответницата, че се касае до нейно лично имущество, с което тя не отговаря за задълженията на ЕООД.

Неосноватено е възражението на ответницата за погасяване на вземането за законна лихва върху обезщетението по чл.200 от КТ за периода 10.09.2015г. до датата на образуване на настоящото дело-24.06.2021г. по давност.Основателно е становището на ищеца,че давността е прекъсната с предявяване на иска по чл.200 от КТ. Обезщетението за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв. е пресъдено с решението по гр.д.№*/2018г. на РС-Смолян ведно със законната лихва считано от датата на увреждането- 10.09.2015г. до окончателното изплащане. Съгласно чл.117 ал.2 от ЗЗД ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Ето защо вземането на ищеца за законна лихва върху обезщетението по чл.200 от КТ не е погасено по давност.

По изложените съображения предявеният иск е основателен и доказан и подлежи на уважаване.

Ще следва с оглед изхода на делото, на осн.чл.81 във вр. с чл.78 ал.1 от ГПК ответницата да бъде осъдена да заплати на ищеца направените от него разноси в общ размер на 951,08 лв. , от които: 771,08 лв. за ДТ и 180,00 лв. за вещо лице.

Ще следва на осн.чл.38 ал.2 от ЗА ответницата да заплати на пълномощника на ищеца адв. * * адвокатско възнаграждение в размер на 1108,31лв., определена съгл. чл.7 ал.2 т.4 от Тарифата за минималните размера на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА *, ЕГН ***** с адрес * да заплати на *, ЕГН ***** с адрес * сумата от 19 277,00лв., представляваща сума, с която ответницата неоснователно се е обогатила за сметка на ищеца в резултат на разпределението като дивидент на печалбата на „*“ ЕООД за 2016г. съгласно решението ѝ като едноличен собственик на капитала от 31.07.2021г., след което дружеството е останало без активи, ведно със законната лихва върху главницата от 13 410, 00 лв. считано от датата на предявяване на иска-24.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА *, ЕГН ***** с адрес * да заплати на *, ЕГН ***** с адрес * разноси по водене на делото в общ размер на 951,08 лв. , от които: 771,08 лв. за ДТ и 180,00 лв. за вещо лице.

ОСЪЖДА *, ЕГН ***** с адрес * да заплати на адв.* * * от * разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1108,31лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Смолянски * в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Решението да се връчи на страните чрез пълномощниците им.

Съдия при Районен съд – Смолян: _____